

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 29C/416/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112240560
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Vlčková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2014:8112240560.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

C. súd Prešov sudkyňou JUDr. Dianou Vlčkovou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, zastúpená Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, IČO: 00166073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

žalobu zamieťa,

náhradu trov konania účastníkom nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobca žalobou doručenou súdu dňa 27.9.2009, pôvodne vedenou na Okresnom súde v V. pod sp. zn. XC XXX/XXXX H. P. U. P. L. P. L. U.. Z.. XC XXX/XXXX H. XC XXX/XXXX, XC XXX/XXXX H. XC XXX/XXXX H. XC XXX/XXXX žiadal zaviazať žalovanú na náhradu majetkovej škody predstavujúcej náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občiansko-súdnom konaní a titulom nemajetkovej ujmy sumu vo výške 20 % uplatňovanej istiny s príslušenstvom, prípadne, aby medzitýmnym rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu v Humennom, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu v zákonom stanovenej lehote a zároveň spôsobom odporujúcim zákonu vykonal procedúru preskúmania exekučného titulu.

Zároveň v spojených veciach pôvodne vedených na Okresnom súde v V. L. U.. Z.. XCXXX/XXXX H. XC XXX/XXXX žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na náhradu majetkovej škody vo výške 125,- EUR a titulom nemajetkovej ujmy sumu 50,- EUR mesačne za každý mesiac omeškania nevydaním poverenia v zákonom stanovenej lehote, prípadne, aby medzitýmnym rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu v Humennom, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu v stanovenej lehote.

V konaniach pôvodne vedených pred Okresným súdom v V. L. U.. Z.. XC XXX/XXXX H. XC XXX/XXXX žalobu odôvodňoval tým, že z pozície oprávneného subjektu navrhol vykonanie exekúcie pred zvoleným súdnym exekútorom pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere.

Exekučný súd bol povinný v zmysle ustanovení Exekučného poriadku po posúdení návrhu, exekučného titulu a žiadosti súdneho exekútora v 15- dňovej lehote udeliť poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, prípadne v uvedenej lehote o žiadosti na vykonanie exekúcie rozhodnúť inak.

Podľa vlastného vyjadrenia súd v lehote nerozhodol a následne bol žalobca nútený vyvinúť enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní, avšak napriek tomu exekučný súd nepostupoval v súlade so zákonom.

Podľa tvrdenia žalobcu v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietiahmi tak, že k vydaniu dohodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Súd v rozhodnom období nevykonával žiadne také úkony, ktoré by smerovali k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci nachádzal, čím porušil práva žalobcu zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky s odkazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR pod sp. zn. IÚS 41/02, IIIÚS 117/02 a IÚS13/05.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si predmetnou žalobou uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Majetková ujma predstavuje účelne vynaložené náklady spojené s činnosťou žalobcu uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenie na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej v celkovej sume 125,- EUR pozostávajúcej zo sumy 70,- EUR vynaloženej na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, zo sumy 40,- EUR predstavujúcej náklady na udržiavanie a správu informačného systému a zo sumy 15,- EUR za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urovaním a kontrol stavu konania na exekučnom súde.

Ďalším uplatneným nárokom je náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá vznikla tým, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu viacerých rizík, t. j. že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom dôjde k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, prípadne insolvenčii povinného.

Zároveň vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote mohol včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá a je potrebné uskutočniť náhradu exekučného titulu.

Náhrada nemajetkovej ujmy má byť vnímaná ako spravodlivá satisfakcia za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv so zdôraznením neexistencie akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu. S poukazom na uvedené podľa tvrdenia žalobcu možno skonštatovať úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu, ktoré spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku zrealizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcov, ale aj na strane jeho majiteľov. Napokon nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Potreba náhrady nemajetkovej ujmy podľa tvrdenia žalobcu má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z doteraz judikovaných súm, ktoré boli priznané sťažovateľom nálezmi Ústavného súdu Slovenskej republiky pri konštatovaní prietahov za určité obdobie, pričom za primeranú sumu za každý rok omeškania považoval sumu 660,- EUR ročne, resp. 55,- EUR za mesiac s citáciou nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. IIIÚS203/2006, IIIÚS235/04, IIIÚS345/05 ako aj ďalšie.

V spojených veciach pôvodne vedených na Okresnom súde V. L. U.. Z.. XC XXX/XXXX H. XC XXX/XXXX, XC XXX/XXXX H. XC XXX/XXXX H. XC XXX/XXXX žalobca za nesprávny úradný postup považuje popri nevydaní rozhodnutia v zákonom určenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov aj skutočnosť, že preskúmal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie vrátane exekučného titulu, v danom prípade rozsudkov rozhodcovského súdu spôsobom odporujúcim zákonu, pričom exekučný súd nie je v zmysle ust. § 40 a nasl. zák. č. 244/2002 Z. z. súdom, do ktorého právomoci patrí zrušenie exekučného rozsudku.

Exekučný súd s tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným subjektom odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej zmluvy o úvere.

Na jednej strane totižto existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty v zmysle ust. § 41 Zákona o rozhodcovskom konaní, avšak z pohľadu exekučného súdu je materiálne nevykonateľný, pričom existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej.

Z uvedeného dôvodu zo strany žalobcu už nie je možné iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom.

V danom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožnila vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonateľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Žalobcovi vytýkaným nesprávnym postupom exekučného súdu tak mala vzniknúť majetková škoda vo výške predstavujúcej náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá už nemôže byť priznaná voči dlžníkom žalobcu právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu zo zmluvy o úvere.

Nemajetkovú ujmu žalobca vyčíslil vo výške 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu jeho legitímneho očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a v prípade skorého rozhodnutia exekučného súdu mohol včas uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva.

V predmetnom konaní žalobca konštatoval nečinnosť exekučného súdu v rozsahu XXX J. P. W. L. P. P. L. U.. Z.. XC XXX/XXXX L. L. P. R., XXX J. L. U.. Z.. XC XXX/XXXX L. G. R., XXX J. L. U.. Z.. XC XXX/XXXX L. N. X., XXX J. L. U.. Z.. XC XXX/XXXX L. L. W. XXX J. L. U.. Z.. XC XXX/XXXX L. Q. Č., XX J. L. U.. Z.. XC XXX/XXXX L. L. J., XXX J. L. U.. Z.. XC XXX/XXXX L. G. W., XXX J. L. U.. Z.. XC XXX/XXXX L. G. J., XXX J. L. U.. Z.. XC XXX/XXXX L. Y. U. H. XXX J. L. U.. Z.. XC XXX/XXXX L. Y. V..

Z. Q. U. XXEr XXX/XXXX P. L. L. P. R. bolo zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená 16.3.2011, následne bola vypracovaná výzva voči oprávnenému dňa 25.3.2011 na preukázanie výšky poskytnutého úveru a platieb realizovaných povinným vrátane výzvy na predloženie rozhodcovského spisu bez reakcie, preto uznesením zo dňa 8.6.2011 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá s dátumom právoplatnosti 29.7.2011.

V exekučnej veci pod sp. zn. XXEr XXX/XXXX L. G. R. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená 24.2.2011, dňa 19.5.2011 bola vypracovaná výzva na preukázanie účelu úveru, na ktorú reagoval oprávnený podaním doručeným dňa 4.7.2011 s uvedením, že tento je deklarováný v úverovej zmluve, preto následne uznesením zo dňa 13.9.2011 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá s dátumom právoplatnosti 1.11.2011 a uznesením zo dňa 4.11.2011 bola exekúcia zastavená s dátumom právoplatnosti 16.12.2011.

V exekučnej veci pod sp. zn. XXEr XXX/XXXX P. L. N. X. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená 23.8.2011, uznesením zo dňa 4.10.2011 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá s dátumom právoplatnosti 30.12.2011.

V exekučnej veci pod sp. zn. XXEr XXX/XXXX L. L. W. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená 7.9.2011, následne uznesením zo dňa 28.12.2011 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá pre pochybnosť nezaujatosti zvoleného exekútora, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.4.2012 potvrdené. Uznesením zo dňa 17.8.2012 bola exekúcia zastavená s dátumom právoplatnosti 21.9.2012.

V exekučnej veci pod sp. zn. XEr XXX/XXXX L. Q. Č. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená 9.9.2010, následne dňa 29.9.2010 bola vypracovaná výzva voči oprávnenému na predloženie sumy poskytnutého úveru a predloženie blankozmenky spolu s výzvou voči rozhodcovskému súdu na predloženie rozhodcovského spisu, na ktorú reagovali podaním doručeným súdu dňa 8.11.2010.

Podaním zo dňa 17.5.2011 bol oprávnený vyzvaný na preukázanie účelu úveru, na ktorú reagoval 8.6.2011 uznesením zo dňa 28.6.2011 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá s dátumom právoplatnosti 12.8.2011.

V exekučnej veci pod sp. zn. XXEr XXX/XXXX L. L. J. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená 11.6.2012, ktorá bola zamietnutá uznesením zo dňa 14.6.2012 s dátumom právoplatnosti 19.7.2012 a následne bola exekúcia zastavená uznesením zo dňa 17.8.2012 s dátumom právoplatnosti 29.9.2012.

V exekučnej veci pod sp. zn. XXEr XXX/XXXX L. G. R. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená 24.2.2011, dňa 19.5.2011 bola vypracovaná výzva na preukázanie účelu úveru, na ktorú reagoval oprávnený podaním doručeným dňa 4.7.2011 s uvedením, že tento je deklarovaný v úverovej zmluve, preto následne uznesením zo dňa 13.9.2011 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá s dátumom právoplatnosti 1.11.2011 a uznesením zo dňa 4.11.2011 bola exekúcia zastavená s dátumom právoplatnosti 16.12.2011.

V exekučnej veci pod sp. zn. XXEr XXX/XXXX L. G. W. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená 28.4.2010, dňa 5.5.2010 bola vypracovaná výzva voči oprávnenému na preukázanie výšky poskytnutého úveru a predloženie zmenky spolu s výzvou voči rozhodcovskému súdu na predloženie rozhodcovského spisu, ktorý bol súdu doručený 8.6.2010 a dňa 26.7.2010 bola doručená reakcia oprávneného na výzvu súdu, preto následne uznesením zo dňa 13.6.2011 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá s dátumom právoplatnosti 16.7.2011.

V exekučnej veci pod sp. zn. XXEr XXX/XXXX L. G. J. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená 9.8.2011, ktorá bola zamietnutá uznesením zo dňa 14.9.2011 s dátumom právoplatnosti 27.10.2011.

V exekučnej veci pod sp. zn. XXEr XXX/XXXX L. Y. U. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená 20.7.2011, ktorá bola zamietnutá uznesením zo dňa 18.8.2011 s dátumom právoplatnosti 29.9.2011.

V exekučnej veci pod sp. zn. XEr XXX/XXXX L. Y. V. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená 4.4.2011, následne dňa 18.5.2011 bola vypracovaná výzva na predloženie rozhodcovského spisu a voči oprávnenému na preukázanie účelu úveru a výšky realizovaných splátok zo strany povinnej bez reakcie, preto uznesením zo dňa 21.6.2011 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá s dátumom právoplatnosti 4.8.2011.

Žalovaná žiadala zamietnuť žalobu z viacerých dôvodov. V prvom rade namietala procesné pochybenia zo strany žalobcu, ktorý v žalobách neuvádza spisové značky príslušných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody.

Vo všeobecnosti žalovaná namietala, že žalobca nepredložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetných exekučných konaní, vznik skutočnej škody a nemajetkovej ujmy a napriek tomu, že síce časť dôkazov uviedol najmä odkazom na exekučné spisy, v skutočnosti však prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám.

Tvrdenie žalobcu, že nemá vedomosť o spisových značkách namietaných v exekučných konaní sa nezakladá na pravde a má charakter klamlivého a zavádzajúceho tvrdenia, pričom neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu bol jedným z dôvodov, pre ktorý Ústavný súd Slovenskej republiky odmietol sťažnosti žalobcu na porušenie jeho ústavných súd nečinnosťou exekučného súdu príkladmo pod sp. zn. IIÚS211/2012, IVÚS366/2012 a IVÚS374/2012.

Zároveň žalovaná poukázala na to, že nie je splnená základná podmienka pre možnosť vyhovieť podanej žalobe v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. a to predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom štátu, po neúspešnosti ktorého je možné predmetnú žalobu podať po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti žalobcu.

Žalovaná poukázala na to, že dňa 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie náhrady škody a vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.9.2012 boli doručené Okresnému súdu žaloby vo veci je zrejmé, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr, pričom z ustanovení § 15 ods. 1 a § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom stanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky pod sp. zn. 2Cz38/76. Preto má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok.

Žalovaná zdôraznila, že žalobca podal na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky žiadosti o predbežné prerokovanie predmetných nárokov, avšak po výzve nedoplnil žiadne informácie, nebol ochotný priložiť ani príslušné návrhy na zmenu exekútora v jednotlivých exekučných konaniach, prípadne oznámiť dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o škode vrátane dokladov preukazujúcich vyčíslenie majetkovej škody, či iné skutočností podstatné pre prerokovanie nároku.

Nakoľko neposkytol žiadnu súčinnosť pri predbežnom prerokovaní podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o čo sám požiadal, nepovažuje tento za predbežne prerokovaný v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z. z..

Čo sa týka splnenia atribútov pre vznik nároku na náhradu škody v zmysle uvedeného zákona, je potrebné vychádzať zo znenia exekučného poriadku, v zmysle ktorého pre posudzovanie exekučného titulu rozhodcovského rozsudku neplatí stanovená 15-dňová lehota na udelenie poverenia, prípadne na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, ak táto bola na súde podaná po 1.6.2011.

Pred 1.6.2011 v zmysle ust. § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku tento znel vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisii a zmierov nimi schválených.

Poukázal na to, že v samotnej dôvodovej správe k novelizovanému ust. § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku je uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor Slovenskej republiky.

Skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová rozhodnutí rozhodcovských súdov predstavovala len explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto zákona.

Argumentácia žalobcu je v interpretácii toho, čo zamýšľala zákonodarca nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred dňom 1.6.2011.

Zároveň žalovaná poukázala na nedostatok právomoci všeobecného súdu preskúmať efektívnosť a rýchlosť súdneho konania iného súdu v konaní o náhrade škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. Takémuto skúmaniu môže byť rozhodovanie súdu podrobené len v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky na základe ústavnej sťažnosti. Všeobecný súd potom môže o náhrade škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. rozhodovať na základe prietahu v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti

na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, v ktorom sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktorý má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo po právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

K žalobcom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu žalovaná uviedla, že vnútroštátny súd má v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR IVÚS60/2011, uznesení NS SR pod sp. zn. 3Cdo 146/2011, 3MCdo11/2010 a 5Cdo291/2010 povinnosť ex officio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú procesné pravidlá vrámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy.

Žalovaná okrem iného poukázala aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR IÚS16/2002, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy, ústavný súd síce prihliada na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti v danej veci.

Pojem zbytočné prieťahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je pojem autonómny, ktorý nemožno pokladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone.

S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako prieťahy zbytočné s poukazom na vyššie uvedený článok Ústavy.

Zároveň konštatovala, že zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia nemôže byť nesprávnym úradným postupom, keď nedošlo k porušeniu právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu a keďže nebola konštatovaná nezákonnosť rozhodnutia o zamietnutí žiadosti, nemôže ísť v danom prípade o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

Žalobcovi vytýkala, že nepreukázal podanie sťažnosti na prieťahy v konaní a ani rozhodnutie, v ktorom by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a preto nemôže byť preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahu, ktorý môže konštatovať len Ústavný súd. Poukázala na to, že žalobca nepreukázal vznik škody v uplatnenej výške, existenciu dlžníka a ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Podľa žalovanej nie je pravdivé tvrdenie, že nie je možné vymôcť pohľadávku od dlžníka ako aj tvrdenie, že rozhodnutie v podobe zamietnutia žiadosti poverenia spôsobuje nevyožiteľnosť pohľadávky.

Rozhodnutie o zamietnutí preukázalo iba nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučnými titulom, avšak žalobca mal možnosť získať iný exekučný titul a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, resp. platobným rozkazom, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobe namieta.

Ak by aj nastala situácia, že si toto právo uplatnil žalobca novým návrhom, musel by v prvom rade preukázať, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal nároky dlžníka v sume, ktorú od žalovanej požaduje a v druhom rade, že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia exekučného súdu, to znamená, že nebyť nesprávneho úradného postupu súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. V súvislosti s uplatnenou náhradou nemajetkovej ujmy vo výške 20 % tvrdenej škody poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR pod sp. zn. 30Cdo675/2011, podľa ktorého odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Súčasne konštatovala, že požadovaná náhrada nie je podložená reálnymi skutočnosťami, či rozumnou úvahou. Ministerstvo spravodlivosti SR na ostatok poukázalo na potrebu zohľadnenia ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako aj ust. § 17 ods. 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z. z. pri formovaní záveru o potrebe priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a upriamilo pozornosť na list Európskej komisie generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/

A3/RM/kbD(2010)1360, v ktorom poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, resp. od združení na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na prejudiciálneho konania podaného Krajským súdom v Prešove vec C-76/2010. Zdôraznila, že žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, slabé finančné a právne vedomie nízkoprijmových osôb a toto negatívne vnímanie je práve dôsledkom praktík aplikácie, či využívania právnych inštitútov žalobcu, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi a so všeobecne uznávanými spotrebiteľskými právami.

Zároveň uviedla, že v danom prípade preto nemožno ani tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom exekučného súdu ako následok priameho pôsobenia príčiny. S poukazom na uvedené preto žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

Súd pojednával v neprítomnosti oboch účastníkov konania z dôvodu, že žalobca ako aj jeho právny zástupca svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnil a žalovaná súhlasila s prejednaním veci bez jej prítomnosti.

Ust. § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku určuje dve podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, aby súd mohol vec prejednať v neprítomnosti účastníka alebo jeho zástupcu a to je riadne predvolanie a absencia žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, pričom o takúto absenciu ide vtedy, keď buď účastník konania o odročenie pojednávania nepožiada alebo o odročenie pojednávania síce požiada, avšak nepreukáže existenciu dôvodu na odročenie pojednávania.

V zmysle ust. § 119 Občianskeho súdneho poriadku súd môže pojednávanie odročiť iba z vážnych dôvodov, ktoré je povinný dotknutý účastník, resp. jeho právny zástupca oznámiť súdu bez zbytočného odkladu a samotná žiadosť musí obsahovať jednak dôvod, pre ktorý navrhuje pojednávanie odročiť, deň, kedy sa o tomto dôvode dozvedel a oznámi adresu, na ktorú bezodkladne oznámi, ako návrh posúdil.

Je nesporné, že žalobca v predmetnej veci predvolanie ako aj jeho právny zástupca prevzali dňa 16.9.2013 a 17.9.2013, pričom žiadosť o odročenie pojednávania bola súdu doručená krátko pred termínom pojednávania s uvedením, že žiada pojednávanie odročiť pre kolíziu termínov pred Okresným súdom vo Zvolene v senáte 17C od 8.50 hod. a v senáte 14C o 9.10 hod. a 11.00 hod., ktorých zastupuje žalobcu spoločnosť CD Consulting s.r.o. s uvedením, že jeho klient trvá na jeho účasti s vylúčením substitúcie.

Predmetnou žiadosťou žalobca nepreukázal existenciu dôležitého dôvodu v zmysle ust. § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keďže v predmetnej žiadosti ani nešpecifikoval o kolíziu termínov pojednávania, s ktorým pojednávaním pred Okresným súdom vo Zvolene ide. Okrem iného nemožno prehliadnuť, že dôležitý dôvod brániaci účastníkovi pojednávania sa zúčastniť, musí sa vyznačovať znakom nepredvídateľnosti, závažnosti a ospravedlniteľnosti. Podľa názoru súdu tieto dôvody uvedené právnym zástupcom žalobcu žiadosť o odročenie nespĺňajú.

Kolízia pojednávania na strane žalobcom zvoleného zástupcu nie je relevantná z dôvodu tak ako to už uviedol Ústavný súd SR v náleze z 13.1.1999 pod sp. zn. IÚS68/1998, že o tejto kolízii v tom istom termíne na rozdielnych súdoch sa právny zástupca žalobcu dozvedel v dostatočnom časovom predstihu a nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania. Obsahom základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkoľvek žiadosti o odročenie pojednávania, ale môže toto pojednávanie odročiť iba z dôležitého dôvodu. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že existencia kolidujúcich pojednávanií na strane zvoleného zástupcu žalobcu, ktorú okrem iného ani dostatočne nešpecifikoval, nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania v zmysle ust. § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Je nesporné, že žalobca na súdoch Slovenskej republiky podal veľké množstvo žalôb, v ktorých splnomocnil na zastupovanie toho istého právneho zástupcu a je teda na ňom, aby personálne zabezpečil zastupovanie svojho klienta na jednotlivých pojednávaníach, pretože vzhľadom na množstvo podaní môže aj v budúcnosti vzniknúť situácia, že vzniknú kolízie v jednotlivých pojednávaníach a potom by súd mohol byť vo svojej rozhodovacej činnosti paralyzovaný. Žalobca napriek tomu, že inicioval niekoľko tisíc sporov v obdobných súdnych konaniach, sa týchto nezúčastňuje a podľa vedomostí súdu

opakovane podáva žiadosti o odročenie pojednávania. Len na tunajšom súde sa doposiaľ nezúčastnil žiadneho z nariadených pojednávania v rôznych senátoch tunajšieho súdu, ale opakovane podáva žiadosti o odročenie pojednávania z dôvodu kolízií termínov pojednávania na iných súdoch.

Podľa názoru súdu žalobca takýmto postupom nesleduje čo najrýchlejšie ukončenie sporu, ale vytváranie prieťahov v konaní napriek tomu, že v uvedených súdnych sporoch sa domáha nároku na náhradu škody práve pre prieťahy vyvolané exekučnými súdmi. Okrem iného dáva do pozornosti, že v obdobných veciach prebiehali súdne pojednávania aj na ďalších súdoch Slovenskej republiky, a to Okresnom súde Trnava, Nitra, Martin.

Okrem toho mal súd za to, že k spoľahlivému zisteniu skutkového stavu postačilo oboznámiť sa s právnym názorom oboch zúčastnených strán a so spismi, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a bod 1 zák. č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak,

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 19 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z., lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 41 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. v znení účinnom do 31.5.2010, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

Podľa § 41 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z., podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade

- a) rozhodnutí orgánov Európskej únie, 4e)
- b) rozhodnutí osvedčených ako európsky exekučný titul, 4ea)
- c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila,
- d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených,
- e) osvedčení o dedičstve, vykonateľných rozhodnutí bývalých štátnych notárstiev a dohôd nimi schválených,
- f) vykonateľných rozhodnutí orgánov verejnej správy a územnej samosprávy vrátane blokov na pokutu nezaplatenú na mieste,
- g) platobných výmerov, výkazov nedoplatkov vo veciach daní a poplatkov, ako aj zmierov schválených týmito orgánmi,
- h) vykonateľných rozhodnutí a výkazov nedoplatkov vo veciach sociálneho zabezpečenia, sociálneho poistenia, starobného dôchodkového sporenia, a vo veciach verejného zdravotného poistenia,
- i) iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon,
- j) dokladov vydaných podľa právneho predpisu platného v inom členskom štáte Európskej únie, ak ide o vymáhanie pohľadávky podľa osobitného predpisu.4eaa)

Podľa § 41 ods. 3 zák. č. 233/1995 Z. z., ak záväzok v notárskej zápisnici podľa odseku 2 písm. c) vznikol z právneho úkonu, predmetom ktorého bolo poskytnutie peňažných prostriedkov, môže sa exekúcia týkať iba sumy predstavujúcej poskytnuté peňažné prostriedky a úrokov z omeškania. Inak sa záväzok v notárskej zápisnici nemôže týkať zmluvných pokút.

Podľa § 44 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z., exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z., súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 3 zák. č. 233/1995 Z. z., ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla, právoplatné, súd exekučné konanie aj bez návrhu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 4 zák. č. 233/1995 Z. z., odseky 1 až 3 sa nepoužijú v konaní o výkon rozhodnutia, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné trovy súdneho konania.

Podľa § 44 ods. 5 zák. č. 233/1995 Z. z., ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade cudzieho rozhodnutia, súd doručí návrh na vykonanie exekúcie povinnému do vlastných rúk. Ak povinný do 15 dní od doručenia návrhu na vykonanie exekúcie nepodá návrh na samostatné uznanie cudzieho rozhodnutia, súd poverí exekútora, ak sú splnené podmienky podľa odseku 2, aby vykonal exekúciu.

Podľa § 44 ods. 6 zák. č. 233/1995 Z. z., poverenie na vykonanie exekúcie obsahuje označenie

- a) súdu, ktorý poveruje exekútora vykonaním exekúcie,

- b) exekútora, ktorý je poverený vykonaním exekúcie,
- c) exekučného titulu a orgánu, ktorý ho vydal,
- d) oprávneného a povinného,
- e) vymáhaného nároku,
- f) prípadne potvrdenie o vykonateľnosti cudzieho exekučného titulu.

Podľa § 44 ods. 7 zák. č. 233/1995 Z. z., ak ide o vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky na výživnom, poverenie na vykonanie exekúcie obsahuje okrem náležitostí podľa odseku 6 aj výšku preddavku na odmenu a na náhradu hotových výdavkov podľa § 197 ods. 3.

Podľa § 44 ods. 8 zák. č. 233/1995 Z. z., oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods. 9 zák. č. 233/1995 Z. z., súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 8 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 41 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. v znení účinnom od 1.6.2010, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

Podľa § 41 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z., podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade

- a) rozhodnutí orgánov Európskej únie, 4e)
- b) rozhodnutí osvedčených ako európsky exekučný titul, 4ea)
- c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila,
- d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených,
- e) osvedčení o dedičstve, vykonateľných rozhodnutí bývalých štátnych notárstiev a dohôd nimi schválených,
- f) vykonateľných rozhodnutí orgánov verejnej správy a územnej samosprávy vrátane blokov na pokutu nezaplatenú na mieste,
- g) platobných výmerov, výkazov nedoplatkov vo veciach daní a poplatkov, ako aj zmierov schválených týmito orgánmi,
- h) vykonateľných rozhodnutí a výkazov nedoplatkov vo veciach sociálneho zabezpečenia, sociálneho poistenia, starobného dôchodkového sporenia, a vo veciach verejného zdravotného poistenia,
- i) iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon,
- j) dokladov vydaných podľa právneho predpisu platného v inom členskom štáte Európskej únie, ak ide o vymáhanie pohľadávky podľa osobitného predpisu.4eaa)

Podľa § 41 ods. 3 zák. č. 233/1995 Z. z., ak záväzok v notárskej zápisnici podľa odseku 2 písm. c) vznikol z právneho úkonu, predmetom ktorého bolo poskytnutie peňažných prostriedkov, môže sa exekúcia týkať iba sumy predstavujúcej poskytnuté peňažné prostriedky a úrokov z omeškania. Inak sa záväzok v notárskej zápisnici nemôže týkať zmluvných pokút.

Podľa § 44 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z., exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z., súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu

alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 3 zák. č. 233/1995 Z. z., ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla, právoplatné, súd exekučné konanie aj bez návrhu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 4 zák. č. 233/1995 Z. z., odseky 1 až 3 sa nepoužijú v konaní o výkon rozhodnutia, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné trovy súdneho konania.

Podľa § 44 ods. 5 zák. č. 233/1995 Z. z., ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade cudzieho rozhodnutia, súd doručí návrh na vykonanie exekúcie povinnému do vlastných rúk. Ak povinný do 15 dní od doručenia návrhu na vykonanie exekúcie nepodá návrh na samostatné uznanie cudzieho rozhodnutia, súd poverí exekútora, ak sú splnené podmienky podľa odseku 2, aby vykonal exekúciu.

Podľa § 44 ods. 6 zák. č. 233/1995 Z. z., poverenie na vykonanie exekúcie obsahuje označenie

- a) súdu, ktorý poveruje exekútora vykonaním exekúcie,
- b) exekútora, ktorý je poverený vykonaním exekúcie,
- c) exekučného titulu a orgánu, ktorý ho vydal,
- d) oprávneného a povinného,
- e) vymáhaného nároku,
- f) prípadne potvrdenie o vykonateľnosti cudzieho exekučného titulu.

Podľa § 44 ods. 7 zák. č. 233/1995 Z. z., ak ide o vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky na výživnom, poverenie na vykonanie exekúcie obsahuje okrem náležitostí podľa odseku 6 aj výšku preddavku na odmenu a na náhradu hotových výdavkov podľa § 197 ods. 3.

Podľa § 44 ods. 8 zák. č. 233/1995 Z. z., oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods. 9 zák. č. 233/1995 Z. z., súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 8 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v prejednávanej veci ako aj v spojených veciach si žalobca uplatňuje nárok na náhradu majetkových škôd a nemajetkovej ujmy a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o žiadostiach na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote vrátane skutočností, že exekučný súd preskúmal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, v danom prípade rozsudky rozhodcovského súdu spôsobom odporujúcim zákonu.

Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok.

Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení teda štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci iba pri splnení troch podmienok, ktoré musia byť splnené súčasne a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Bez ohľadu na rôzne výklady ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení pred 1.6.2011 a po tomto dátume, teda či pod slovné spojenie rozhodnutia v rozhodcovských komisiách a zmierov nimi schválených je možné a potrebné zahrnúť rozhodcovské rozsudky vydané rozhodcovskými súdmi alebo vydané jedným rozhodcom súd uvádza, že v ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku uvedenú

lehotu 15 dní na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia exekútora považuje za mimoriadne krátku na to, aby mohol exekučný súd náležite preskúmať predložený rozhodcovský rozsudok, ako aj žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V súvislosti so vstupom do Európskej únie sa Slovenská republika zaviazala poskytnúť spotrebiteľom zvýšenú ochranu vzhľadom na ich postavenie v spotrebiteľských vzťahoch, pričom v ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka bolo zakotvené, že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, teda v akomkoľvek štádiu exekučného konania je oprávnený exekučný súd skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom a po zistení, že rozhodcovský rozsudok takéto nedostatky má, exekúciu zastaví s poukazom na ust. § 45 ods. 1 až 3 Zákona o rozhodcovskom konaní.

Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovenom v uznesení zo dňa 9.12.2010 pod sp. zn. IIÚS545/2010 exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Je povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a to v každom štádiu exekúcie a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti exekúcie adekvátne procesne zareagovať. Je tak predovšetkým povinný skúmať, či podklad, na základe ktorého súdny exekútor žiada o vydanie poverenia na vydanie exekúcie je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ust. § 41 Exekučného poriadku.

K zhodnému záveru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 29.3.2011 pod sp. zn. 5Cdo291/2010, v zmysle ktorého je exekučný súd oprávnený a povinný skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku z hľadísk uvedených v ust. § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní, nakoľko ide o exekučný titul s určitými špecifikami. Na rozdiel od iných exekučných titulov zákon oprávňuje súdy, aby v konaní o nútenom výkone rozhodcovského rozsudku vedenom či už podľa Občianskeho súdneho poriadku alebo Exekučného poriadku toto konanie zastavili na návrh, ale aj bez návrhu, ak rozhodcovské konanie nemalo vôbec prebehnúť, pretože predmetom sporu bola vec, ktorá nemôže byť podľa § 1 predmetom rozhodcovského konania alebo predmetom sporu bola vec už rozhodnutá. Tiež vtedy, keď rozhodcovský rozsudok je v rozpore so zákonom alebo je v rozpore s dobrými mravmi alebo nim bolo prisúdené plnenie nemožné, pričom nie je podstatné, že nebola podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

Súd v danej veci poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu pod sp. zn. IVÚS606/2012 zo dňa 14.12.2012, v ktorej sa zaoberal sťažnosťou žalobcu v obdobnej veci ako vo vzťahu k namietanému porušeniu postupu Okresného súdu v Prešove a to porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov pred Okresným súdom v G. U. L. U.. Z. XXEr XXX/XXXX.

Podľa zistení Ústavného súdu bola Okresnému súdu dňa 15.8.2011 doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, na vykonanie exekúcie, kedy 16.4.2012 súd vyzval žalobcu na predloženie rozhodcovskej zmluvy, ktorá bola predložená 4.5.2012 a uznesením zo dňa 5.10.2012 bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené zistenia poukázal na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej nie je každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy.

Pojem zbytočné prietahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako prietahy zbytočné v zmysle ust. čl. 48 ods. 2 Ústavy (napr. nález Ústavného súdu IÚS63/00).

Ústavný súd poukázal na to, že už v predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu v trvaní aj niekoľkých mesiacov ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Uviedol, že v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v relevantnom čase už 15- dňová lehota od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie

poverenia neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie.

V uvedenom ustanovení je výslovne uvedené, že táto lehota sa nevzťahuje na prípady, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c), a), d) Exekučného poriadku, teda notársku zápisnicu a rozhodcovský rozsudok. Dôvodom tejto výnimky je nutnosť preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie preskúmaním písomnosti, ktoré nie sú prílohou návrhu na vykonanie exekúcie.

V čase rozhodovania pred Ústavným súdom bolo už o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia rozhodnuté a doba rozhodovania o tejto žiadosti v trvaní viac ako 13 mesiacov by vo všeobecnosti nebola ústavne udržateľná, ale v okolnostiach daného prípadu, keď Ústavnému súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že sťažovateľka podávala žiadosti o udelenia poverení na vykonanie exekúcie hromadne, teda v rovnakom čase zaťažovala všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom na čo musela počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jej žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je možné považovať za ústavne akceptovateľné.

Z uvedeného dôvodu bola sťažnosť sťažovateľky - žalobcu odmietnutá ako neopodstatnená.

V predmetnom konaní a v spojených veciach súd nemal za preukázané nesprávny úradný postup v danom prípade - existenciu prietahov v konaniach ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom nevydaním rozhodnutia v zákonom určenej lehote.

V konaní vedenom pod pôvodnou spisovou značkou XC XXX/XXXX P. Q. P. L. P. R. L. U.. Z.. XXEr XXX/XXXX na Okresnom súde v V. bol návrh na vydanie poverenia doručený súdu dňa 16.3.2011, ktorá bola zamietnutá uznesením zo dňa 8.6.2011 s dátumom právoplatnosti 29.7.2011 v čase, kedy už v zmysle Exekučného poriadku v prípade rozhodcovských rozsudkov neplatila 15-dňová lehota na posúdenie žiadosti na vydanie poverenia určeného exekútora. Napriek tomu nepravdivo žalobca konštatoval nečinnosť exekučného súdu 141 dní.

Zo zhodného dôvodu s poukazom na vyššie citované rozhodnutie Ústavného súdu SR nebolo možné konštatovať zbytočné prietahy v konaniach exekučného súdu v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vedených proti G. R. L. U.. Z.. XXEr XXX/XXXX (XCXXX/XXXX) B. B. J. XX.X.XXXX, L. N. X. L. U.. Z.. XXEr XXX/XXXX (XC XXX/XXXX) B. B. J. XX.X.XXXX, L. L. W. L. U.. Z.. XXEr XXX/XXXX (XC XXX/XXXX) B. B. J. X.X.XXXX, L. Q. Č.P. L. U.. Z.. XEr XXX/XXXX (XC XXX/XXXX) B. B. J. X.X.XXXX, L. G. J. L. U.. Z.. XXEr XXX/XXXX (XC XXX/XXXX) B. B. J. X.X.XXXX, L. Y. U. L. U.. Z.. XXEr XXX/XXXX (XC XXX/XXXX) B. B. J. XX.X.XXXX H. L. Y. V. L. U.. Z.. XEr XXX/XXXX (XC XXX/XXXX) B. B. J. X.X.XXXX, keďže v tom čase už s poukazom na novelu exekučného poriadku v prípade, ak exekučným titulom bol rozhodcovský súd, neplatila 15-dňová lehota na posúdenie žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia, keďže dôvodom tejto výnimky tak ako to vyplýva z nálezu Ústavného súdu SR zavedenej do exekučného poriadku od 1.6.2010 bola nutnosť preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie preskúmaním písomností, ktoré nie sú prílohou na vykonanie exekúcie, napr. rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky. V uvedených veciach exekučný súd konal sústredene bez prietahov a tvrdená nečinnosť exekučného súdu žalobcom v predmetných spojených žalobách nezodpovedala skutočnosti.

Okrem iného v exekučnej veci proti L. J. L. U.. Z.. XXEr XXX/XXXX (XC XXX/XXXX), kde bola žiadosť o udelenie poverenia doručená 11.6.2012, ktorá bola zamietnutá uznesením zo dňa 14.6.2012 s dátumom právoplatnosti 9.7.2012 bolo nesporne preukázané, že exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol v žalobcom tvrdenej 15-dňovej lehote.

V ďalšej exekučnej veci, v ktorej žalobca konštatuje nesprávny úradný postup z dôvodu nedodržania 15-dňovej lehoty na posúdenie žiadosti na vydanie poverenia, konkrétne pod sp. zn.. XXEr XXX/XXXX (XC XXX/XXXX) L. G. W. súd konštatuje, že v uvedenej veci konajúci exekučný súd za účelom posúdenia materiálnej a formálnej vykonateľnosti rozhodcovského súdu vyzýval žalobcu ako osobu oprávnenú z exekučného titulu na preukázanie dôvodnosti nárokov priznaných v rozhodcovských konaniach v zrejmom rozpore so spotrebiteľským právom, na ktorú reagoval s niekoľkomesačným omeškaním.

V uvedenej veci bol plne opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po doručení žiadosti súdneho exekútora a udelenie poverenia skúmal, či rozhodcovský rozsudok, ktorý bol podkladom pre jej vykonanie nezaväzuje povinného na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, prípadne právom nedovolené alebo ide o plnenie odporujúce dobrým mravom.

Ak rozhodcovský rozsudok týmto zákonným ustanoveniam odporuje, uvedené nedostatky predstavujú hmotno-právnu prekážku na vykonanie exekúcie na jeho základe.

Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora do vydania rozhodnutia, ktorým bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá vzhľadom na skutočnosť, že bolo potrebné posúdiť zákonnosť vedenej exekúcie nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Súčasne súd uvádza, že ohľadom žalobcom tvrdených prietáhov v predmetných veciach neboli vedené žiadne disciplinárne konania a neriešila sa sťažnosť na prietahy v konaní a ani nerozhodoval Ústavný súd, či Európsky súd pre ľudské práva.

V zmysle ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2003 pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prietáhoch možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sa sudca dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, v ktorom bolo konštatované, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov by len takéto podklady boli podľa názoru súdu relevantné pre priznanie žalobcom uplatnených nárokov.

Zároveň mal súd za preukázané, že bol opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po podaní žiadostí súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetných exekučných konaniach skúmal, či bola platne uzatvorená rozhodcovská zmluva.

Najvyšší súd SR pod sp. zn. 6Cdo135/2012 zo dňa 5.12.2012, 5Cdo375/2012 ako aj Ústavný súd ČR pod sp. zn. 3ÚS 562/2012 zo dňa 24.10.2013 zaujali stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva, na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Uvedené rozhodnutia v odôvodnení poukázali už na uznesenie NS SR zo dňa 13.10.2011 pod sp. zn. 3Cdo146/2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že vychádza z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t. j., či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie vykonateľné tak po stránke formálnej ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia základných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bezpochyby oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul bol alebo nebol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky a takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia.

Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle ust. § 42 ods. 2 Ex. poriadku okrem iného zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t. j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzatvorená platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok akoby právny úkon uzavretý nikdy nebol.

Na základe uvedeného dovolací súd vyvodil záver, že exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku ak má preto dostatok skutkových a právnych poznatkov, je oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu, t. j. ex offo skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzatvorená platne a ak zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na neplatnej rozhodcovskej zmluve, prislúcha mu právo vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov preto, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná.

Na základe uvedeného teda možno konštatovať, že postup exekučného súdu v predmetných exekučných veciach nebol posudzovaním vecnej správnosti rozhodcovského súdu a nesmeroval ani k zrušeniu tohto rozhodnutia, ale iba realizoval svoje oprávnenia vyplývajúce mu z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vo vzťahu posúdenia, či exekučný titul - rozhodcovský rozsudok je alebo nie je v rozpore so zákonom.

V prípade, ak by exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by tak rozhodnutie majúce charakter tzv. ničotného právneho aktu.

Nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že zo žiadneho ustanovenia procesného predpisu exekučnému súdu nevyplyva oprávnenie rozhodcovskú doložku posúdiť z hľadiska je platnosti, keďže toto oprávnenie nesporne vyplýva z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku tak, ako to bolo konštatované vo vyššie uvedených rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR. V danom prípade bol plne opodstatnený a zákonný postup exekučného súdu, ktorý pri podaných žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či rozhodcovská doložka bola uzatvorená platne.

Záver exekučného súdu, že rozhodcovská doložka v danom prípade núti spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom - žalobcom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, vykazuje znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a preto uvedené neplatné zmluvné dojednanie nemohlo založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovské rozsudky, ktoré boli podkladom vyššie uvedených exekučných konaní a preto správne exekučný súd postupoval, ak tieto považoval za nevykonateľné.

Nakoľko exekučný súd pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zistil, že exekučné tituly vo forme rozhodcovských rozsudkov predložených žalobcom ako oprávneným boli vydané v rozpore so zákonom dospel k správne záveru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky pre udelenie poverenia a žiadosť exekútora zamietol. V predmetných exekučných veciach zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo realizované za situácie, že pre toto zamietnutie neboli splnené zákonné predpoklady.

Uvedeným postupom exekučný súd neposudzoval vecnú správnosť rozsudku rozhodcovského súdu a ani nesmeroval k zrušeniu tohto rozhodnutia a ani si neosvojoval postavenie odvolacieho súdu. Exekučný súd iba skúmal, či predložené rozhodcovské rozsudky sú vykonateľným exekučným titulom a či ho vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednávať dané spory.

Pri riešení tejto otázky nebol exekučný súd viazaný tým, ako ju rozhodcovský súd vyriešil a aj vrámcami exekučného konania bol všeobecný súd oprávnený skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní

ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky (IVÚS78/2011, uznesenie NS SR 6Cdo105/2011, 5Cdo375/2012, 6Cdo135/2012).

Prekážka právoplatne rozhodnutej veci v zmysle ust. § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku patrí k procesným podmienkam konania a ich existencia v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. O prekážku právoplatne rozhodnutej veci ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté a ak sa týka rovnakého predmetu a tých istých osôb.

Totožný predmet konania je daný vtedy, ak ide o ten istý nárok vymedzený petitom vyplývajúci z rovnakých skutkových tvrdení, za akých už bol pôvodne uplatnený. O totožnosť účastníkov konania ide najmä vtedy, ak v novom konaní ide o ten istý nárok medzi tými istými účastníkmi, prípadne v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie.

Prekážku rozsúdenej veci pre exekučné konanie však netvorí právoplatný rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní a to ani vtedy, ak exekučný súd skúma, či exekučný titul vo forme rozhodcovského rozsudku je materiálne vykonateľný. Z povahy rozhodcovského konania, ktoré je v zákonom vymedzených prípadoch alternatívnou možnosťou k súdnemu sporovému konaniu totiž vyplýva, že jeho výsledkom môže byť titul, splnenia ktorého sa možno domáhať vykonaním exekúcie (uznesenie NS SR z 5.12.2012 pod sp. zn. 6Cdo135/2012).

Aj zo záverov rozhodnutia NS SR z 27.5.2013 pod sp. zn. 3Cdo 227/2012 a rozhodnutia NS SR 6Cdo135/2012 z 5.12.2012 je možné vyvodiť jednoznačný záver, že rozhodcovské konanie nemá charakter exekučného konania a preto nim nemôže byť založená prekážka tzv. duplicitnej exekúcie. Ani ničotné rozhodnutie rozhodcovského súdu nevyvoláva žiadne právne účinky a preto nemôže byť prekážkou veci rozhodnutej.

Keďže v danom prípade žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdenia o nesprávnom postupe exekučného súdu v predmetných exekučných veciach, nepreukázaním, že k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia došlo neprípustným preskúmaním exekučného titulu vrátane porušenia jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov vydaním rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia podľa tvrdenia žalobcu zákonom určenej, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

S poukazom na nepreukázanie tvrdeného nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v preskúmaní rozhodcovských rozsudkov spôsobom odporujúcim zákonu v spojených veciach pôvodne vedených na Okresnom súde v V. pod sp. zn. 5C 210/2012 až 5C 216/2012 a 5C 217/2012 až 5C 219/2012 ako zákonného predpokladu zodpovednosti za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody ani nemajetkovej ujmy.

Žalobca do ukončenia pojednávania vo veci samej súdu nepreukázal ani vznik škody, ktorej náhradu si v uvedených konaniach uplatnil v sumách predstavujúcich náhradu istiny s príslušenstvom nezaplatenej zo strany dlžníkov na základe uzatvorených úverových zmlúv proti povinným P. R., G. R., N. X.Č., L. W., L. J., G. J., Y. U. H. Y. V..

Rovnako ako pri nároku na náhradu škody je povinný poškodený nielen tvrdiť, ale aj preukázať vznik nemajetkovej ujmy, resp. uviesť skutočností, na základe ktorých bude možné podľa zákonom určených kritérií posúdiť vznik ako aj rozsah ujmy. Podľa názoru súdu doba, ktorá v predmetných veciach uplynula od doručenia žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia exekučnému súdu spolu s návrhom na vykonanie exekúcie a exekučným titulom až do doručenia uznesenia exekučného súdu o zamietnutí žiadosti exekútora nemohla negatívne zasiahnuť žalobcu ani vyvolať riziko ohrozujúce konečné vymożenie pohľadávky, keďže exekučným titulom v danej exekučnej veci bol rozsudok rozhodcovského súdu v spotrebiteľských veciach, pričom v iných exekučných konaniach žalobcu ako oprávneného bola už skôr spochybnená právomoc rozhodcovského súdu určeného žalobcom na vydanie rozhodcovských rozsudkov z úverových zmlúv nim poskytovaných vo vzťahu k spotrebiteľom.

Podľa názoru súdu prípadná nevyožiteľnosť pohľadávky nebola dôsledkom nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia exekučného súdu, ale nečinnosťou žalobcu ktorý v pozícií

veriteľa, na strane ktorého neexistovala zákonná prekážka na ich uplatnenie v občianskom súdnom konaní aj s poukazom na vyššie uvedené závery rozhodnutí všeobecných súdov Slovenskej republiky, v zmysle ktorých rozhodcovský rozsudok vydaný rozhodcovským súdom na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nevytvára prekážku právoplatne rozhodnutej veci si tieto v súdnom konaní neuplatnil.

V predmetných exekučných veciach bolo nesporne preukázané, že rozhodcovské rozsudky tvoriace ich podklad boli vydané a právoplatné v priebehu rokov 2010 a 2011 a s poukazom na dátumy uznesení exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia mal žalobca v postavení veriteľa vytvorený dostatočný časový priestor na včasné uplatnenie si predmetných pohľadávok voči povinným v občianskom súdnom konaní s vylúčením rizika nepriznania nároku uplatneného v súlade s princípmi spotrebiteľského práva pre vznesenú námietku premičania, prípadne inú hmotnoprávnu námietku majúcu za následok nemožnosť priznania dôvodne uplatneného nároku súdnym rozhodnutím.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že súd náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Žalobca bol v spore neúspešný a žalovanej trovy konania nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,

- a) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- b) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- c) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- d) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- e) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.